

KOSMONAUT-SVETAC

Moje ime je Džon Volmsli. Ja sam inženjer aeronautike i kapetan I klase u kosmičkim snagama USN-a¹. Ja sam ono što se poslednjih godina, a sve od *Velikog Otkrića*, naziva elitnim kosmonautom-istraživačem. Ja sam uzor milionima ljudi. I ja sam mrtav čovek. Barem ću to biti za tačno... (nameštam štopericu) trideset minuta.

Kako znam da ću biti mrtav, da ću umreti, baciti kašiku, otići Bogu pred istinu, kako vam već drago, i to u tako preciznom vremenskom okviru?

Vrlo lako. Posao kosmonauta je pre svega jedna precizna i osetljiva rabota. Svaka aktivnost, svaki čin, izvršava se po unapred precizno i detaljno smišljenom planu. Razlog za to leži u pukoj negostoljubivosti svemira za pripadnike naše vrste. Pripadnike bilo koje vrste dodao bih (i time žestoko iznervirao i razočarao sve one koji smatraju da su Uzvišeni, taj nesumnjivo najuzbudljiviji proizvod Velikog Otkrića, upravo rasa koja može prirodno opstati i napredovati u svemiru).

Drugim rečima, svemir nas ne želi. Svemir ne želi da putujemo njegovim stazama svetlosti, ne želi da otkrijemo njegove tajne. Ako nešto i želi, to je da nas ubije, smanji entropiju i vrati u prah iz kojeg smo potekli.

Upravo tako ja znam da ću umreti. Pustiću svemir da mi to učini, da me usmrti, hladno i bezosećajno, uistinu kako drugačije? Jer u svemiru nema vazduha, onog koji

¹ Ujedinjene svetske nacije – organizacija nastala 2093. god po uzoru na Ujedinjene nacije planete Zemlje. UNS pod svoje okrilje prima i novoosnovane države orbita, kolonije na Mesecu i Marsu, i istraživačku korpo-naciju „Omega horizons“ u Sunčevom sistemu između Marsove i Jupiterove orbite.

nam je neophodan za život. Dovoljno je znači ostati bez njega, bez te glupavo jednostavne mešavine gasa (zapravo bez kiseonika, kiseonik je taj koji nam je zaista neophodan, ali dobro, da ne cepidlačimo) i smrt će doći, nepozvano i sigurno. Sigurno kao... pa kao smrt. U mom slučaju međutim smrt je bila prizvana. Dakako.

Misli mi remeti pristizanje signala sa kom-uređaja.

"Hej Džone, ovde Henesi, kako ide druže? Jesi li spreman za taj sudbonosni trenutak, ha?"

Ja shvatam da se približavam "koridoru". Instrukcije Uzvišenih bile su jasne. Jedan 'čovjek svemira' mora izaći iz 'nebeskog vozila' i ući u 'koridor', taj nestalni energetska snop na domaku planete X18Ze-40, u zvezdanom sistemu Alfa Kentauri, čiju suštinu nikako nismo razumevali. Snop je Odabranog vodio na površinu planete gde smo decenijama ranije otkrili vanzemaljski izvor energije. Izvor poruka. Ja sam bio taj. Odabrani. Odabrani putnik. Čovjek svemira. A stvoritelje energetskih struktura koje odašilju sve složenije i smislenije poruke prozvali smo Uzvišenima.

Kako maštovito, zar ne?

"Gledaj, ne bih da ti stvaram pritisak, ali, upoznati Uzvišene, shvatiti njihovu suštinu... bože, voleo bih da sam na tvom mestu, znaš? Hoću da kažem, svi smo uz tebe, ti si predstavnik čitave jebene ljudske rase, čovečanstva... samo se drži, budi ono što jesi, heroj, budi heroj do kraja!"

"Hvala ti Hen. Cenim to." - odgovaram suzdržano, u mom nonšalantno-flegmatičnom fazonu na koji sam ih navikao.

Bože, kakva smejurija.

"Pozdravi ekipu." - dodajem. "Ispričaću vam sve, kad se budem vratio." - suzdržavam se da mi ustiju ne izleti cijuk.

Usne mu se bezglasno cere u predviđanju iznenađenja koje ih uskoro očekuje. Zapravo, trebalo bi da već sada...

"Hej, Džone, uf, opet ja, ali javljaju se neke sitne tehničke, hmm... nelogičnosti, koje potiču sa tvoje opreme. Možeš li da proveriš?" - čujem zabrinutost u njegovom glasu, jasno kao dan.

Da li je upravo upotrebio reč "nelogičnost"?! Bože, kakav tupan.

"Važi Hen. O čemu se radi? Nije ništa ozbiljno, nadam se?" - stiskam usne.

"Ne, ne, pa u stvari nismo sigurni... Gledaj, proveriti očitavanja sa tanka sa kiseonikom. Naši monitori kažu da... paa, da dolazi do nekakvog manjeg curenja, ali, mislim, to ne bi trebalo da je moguće." - izgovara ne preterano ubeđen u svoje reči.

Malo curenje, moje dupe.

"Oh Bože. Okej Hen. Mislim, daj mi minut, važi?"

Kratki pogled na štopericu: 24 min i 12 sek.

Ne odugovlačim ali i ne žurim preterano. Nonšalantno-flegmatični Volmsli.

"Hej Hej, uf, ovde ima nečeg! Mislim, zaista ima curenja. Kako se to desilo?" - pokušavam da zvučim što je ozbiljnije moguće.

"O ne, zaboga družo, čekaj ne paniči, smislićemo nešto zasigurno, već smišljamo to jest, samo ti..." - veza se prekida. Preuzima je druga osoba.

"Volmsli? Šta se dođavola dešava?" - strogi sumnjičavi glas.

"Ne znam. Vi meni recite majore. Da li sam u opasnosti? - umirem da stavim ruku preko usta, ali u odelu, kosmonautskom oklopu, tom viteškom odelu blistave sutrašnjice, to nije moguće.

Majora-potporučnika, Silviju Ernovski, nije tako lako prevariti. Moraću da budem oprezan. Krajnje oprezan.

"Tvoj rezervoar sa kiseonikom. Pušta. Nemamo blagu predstavu kako je do toga moglo da dođe. Predviđanja kažu da ti je ostalo rezervi gasa za nešto oko dvadesetak minuta." - major Silvija, vođa planetarne misije sa ciljem ostvarivanja prvog kontakta sa naprednom civilizacijom energonskih bića, bila je savršeno jasna i iskrena. Neki bi

rekli brutalno iskrena. Kladim se da sad mnogi gledaju u njenom pravcu sa mrštenjem.

To mi je stvaralo novu dozu naslade u umu. Bio je to bonus. **Ubiti sebe i pritom naterati da ta uštogljena kučka izgleda loše.**

"I... koji je rezervni plan?" - upitao sam naivno, znajući svakako odgovor unapred.

"Volmsli? Jebeno ga nema. Nemamo rezervni plan. Ti to dobro znaš. Za dvadeset minuta ili manje tvoje zalihe kiseonika će se istrošiti i ti ćeš..." - nije uspela da dovrši logični sled misli.

Osetio sam razočaranje.

Ooo, pa ko se to nama raznežio?

"Ja ću umreti majore. Zar ne? Ovde u svemiru. Sam". Hteo sam da dodam "i napušten" ali to bi bilo previše malodramatično. Ne bi bilo u mom fazonu. Silvija je ionako već bila sumnjičava.

Ove moje reči izazvale su tišinu. Daću im par minuta da se presaberu u štabu. Sledi im još loših vesti.

19 minuta i 17 sekundi.

Vreme je da vam objasnim zašto sam to učinio. Zašto sam odlučio da sebe pritvorno i izdajnički ubijem tokom najbitnijeg događaja u istoriji čovečanstva (tužno je što to nije i najbitniji događaj u mojoj ličnoj istoriji. Da, zaista mislim da nije.)?

Lagaću ako vam kažem da sam prosto bio depresivan. (Eto, opet počinjem jednom laži.) Bio sam i to, da, ali razlog je bio istovremeno i složeniji i prizemniji, trivijalniji, ako me razumete. Ali ne, naravno da me ne razumete.

Kratak pogled: 16 minuta i 48 sek.

Pre polaska na misiju učinio sam nešto mnogo loše. Recimo samo da je u tu nezgodnu radnju bilo umešano jedno maloletno lice, njen makro (ili dečko, nisam bio

siguran!), video kamera i gomila narkotika. Bila je to klasična zamka, navlakuša, a ja naivna (i u svoju odbranu - drogirana... okej, to i nije neka odbrana) žrtva.

Puštam da mi misli odu do tog dana. Do te scene. Odvratno.

Ukratko, bio sam ucenjen. Cenu nisam želeo da platim. Makro mi je zapretio da će inkriminišući i degutantni video materijal objaviti ovoga istog dana za tačno... (pogledao sam u štopericu) 13 minuta i 20ak sekundi. Svoju smrt sam stoga sinhronizovao sa osramoćujućim događajem. Umreti časnom smrću, to mi je bio plan i poslednja želja. Gordost, jedan od biblijskih smrtnih grehova. Moj karakter ni tog zla nije bio pošteđen.

Još malo kontempliram, zamišljam kako se u štabu, na našem matičnom svemirskom brodu sad preznojavaju pokušavajući da spreče neizbežno.

Umreću kao heroj. Ali nakon toga... Za 10 minuta i 36 sekundi video će se pojaviti u javnosti. Biću vrlo brzo postavljen na stub srama. Mediji to obožavaju. Da razapnu slavnu ličnost. Naročito ako ova ima i vodi (prividno) besprekoran život. Zato sam ja bio savršena meta. Kosmonaut-svetac tako su me prozvali kada su (tobože slučajno, jelte) otkrili da nezanemarljivi deo svojih prihoda dajem u dobrotvorne svrhe. Još kad su saznali da sam (opet podjednako lažno) usrdni vernik, njihovom divljenju nije bilo kraja.

Mora da sam par minuta bio obuzet svojim mislima jer ni je štoperica pokazala još 6 minuta i 5 sekundi kada mi je ponovo zakrčao kom.

Dugo vam je trebalo prokletnici.

"Džone... ja, ja ne znam šta da ti kažem... prokleta mi je žao čoveče."

"U redu je Hen. Dešava se."

"Dešava se? Za Boga miloga čoveče kako možeš biti tako smiren, ja, ja to nikad ne bih mogao... (čujem neko komešanje) pustite me da se pozdravim sa čovekom!"

"Henesi..."

"Džone Volmsli prokleta sam ponosan što sam te poznavao! Čoveče, ti si legenda. Najbolji kog sam poznavao! Čitava planeta plače za tobom!"

"Hvala ti družo."

Kššš... grrr...

"Volmsli..." - po maskiranim tonu zvuka prepoznao sam da je otvorila privatnu liniju - "zašto osećam da je ovo samo još jedna tvoja podvala?"

"Majore Silvija, zaista? Da li je to tvoj način da mi kažeš kako ću ti nedostajati?"

"Jebi se Volmsli. Baš si morao da mi uništiš ovo, a ? A bili smo tako blizu."

2 minuta i 40 sekundi.

"Da, tako prokleta blizu. Sudbina je kučka majore. Jednostavno, nije mi bilo suđeno. Nije nam bilo suđeno. Tajna Uzvišenih ostaće neotkrivena, barem još neko vreme. Možda ćete imati više sreće sa nekim drugim kosmonautom."

"Ne seri Džone. Znaš i sam da to niko drugi ne može učiniti. Niko ti nije ni do kolena."

"Da li ja to dobro čujem? Da li me uši možda varaju? Takav kompliment od nadređenog, to još nisam doživeo."

Kreću mi suze. Nervozno ih brišem. Čujem šmrcaje sa druge strane. Počinjem da osećam nedostatak kiseonika. Vid mi se magli a pluća stežu. Ili je to od čarolije trenutka?

Minut i deset. Jebeni minut.

"Nikad nisam bio ljubitelj sentiš rasanaka majore. Ali.. uživao sam da služim pod tvojom komandom. I... izvini. Zasrao sam."

"O čemu dođavola pričaš? Nije tvoja krivica. Nije ničija. Možda je tako najbolje. Možda je to volja Uzvišenih."

"Neka bude tako majore."

"Džone, oduvek sam verovala da si neopevani seronja i ljigavac. Izgleda da sam pogrešila, a?"

"Hmm... zadrži tu misao majore. Uh.. vreme je... sve teže pričam..."

"Zbogom Džone. Neka te Uzvišeni prime u svoj dom."